

Kotsis Árpád

SORS, SORSSZERŰSÉG, SORSTALANSÁG?

/Gondolatok az Értelmes Emberről/

Mi emberek, ha elgondolkodunk a saját életünkéről, vagy az életünk folyamán velünk törtétekről beszélgetünk másokkal, akkor a „beavatottabbaknak” gyakran eszébe jut egy KÖNYV, vagy a „tudatlanabbaknak” a „beavatottabbak” sokszor csak évődve, vagy sokat sejtetően, de mindig szívesen ajánlanak a figyelmébe egy rejtélyes „varázs” könyvet...

Ez a legendás könyv:

A SORS(OK) KÖNYVE.

A beavatottak szerint az ebben a könyvben előre megírt dolgok azok, amelyeket nekünk az itt rendelkezésünkre álló időben meg kell valósítani, át kell élni és ki kell értékelni.

Ha viszont az ott előre kiszabott tenni, átélni valókat tekintjük életünk vezérfonalának, életünk mércéjének, akkor egész életünk arról az igyekezetről fog szólni, amellyel – bár biztosak sohasem lehetünk ebben, mégis, tudat alatt is – megpróbáljuk megközelíteni érzéseink, észleléseink és cselekedeteink során az abban leírtakat.

Mivel azonban a Sors/unk/ Könyvét, vagy soha nem mutatták, mutatják meg nekünk, vagy „gondoskodva van róla”, hogy az ott olvasottakat biztosan és alaposan elfelejtsük, ezért csak 1./ megérzéseinkre, vagy 2./ a felkészültebbek a külső jelekre, külső körülményeink helyes értelmezésére, vagyis emberi adottságaink kihasználására vagyunk utalva a helyes irány, vagy irányok meghatározásakor.

Nem lehet egyértelműen kijelenteni, hogy a felkészültebbek (2./) előnyben lennének a jó megérzéseikben (1./) bízó és azokat követő embertársikkal szemben, mert a váratlan helyzetekben a jó megérzések sokszor gyorsabb és pontosabb cselekvést tesznek lehetővé.

Egyébként a jó megérzésekhez (1./) bizonyos érzékenységre van szükség, amely a gyakorlat során tovább finomodhat, vagy éppen gyakorlás által esetleg tovább növelhető is, tehát ez is egyik fajtája lehet a felkészülésnek.

/Csak így zárójelben jegyzem meg, hogy a megérzéseink (1./) szellemi eredetűek és egy tőről fakadnak a lelkiismeretünkkel, míg az értelmezé-

seink (2./) az érzékszerveinken keresztül érkező ingerek hatására keletkeznek, tehát fizikális eredetűek./

Aki viszont nem rendelkezik számottevő megérző-képességgel (1./), annak csak a másik út (2./) válik járhatóvá, vagyis mások sorsának elemzésével és a saját lehetőségeinek felmérésével igyekezhethet kialakítani önnön egyedi, egyéni és remélhetőleg a kívánalmaknak megfelelő sorsát.

Ez eleinte elég fárasztó és a „megérző-életművészekkel” szemben sokszor nem is kicsi lemaradást jelentő módszer, de *megfelelő felkészültségi szint elérésével viszont ezen az úton haladva már az is elérhető, hogy még a hibás és félrevezető „megérzéseinket”, érzékeléseinket is képesekké válhatunk felismerni, vagy mások sugalmazását és talán még a Sors Könyvében leírtakat is valódi értékükön leszünk képesek kezelni.*

A sorsok, és általuk a mi sorsunk helyes megítélése tehát mindannyiunk számára alapvető fontossággal bír. Mondhatnánk azt is, hogy életbevágóan fontos, de valójában azonban még ennél is több – egy új szóösszetétellel – **lélekbevágóan** fontosnak is minősíthető, mert **ha nincs hosszútávú elképzelésünk, akkor életünk pillanatnyi alakulása rendkívül nagy hatással bírhat az érzelmi állapotunkra, ami viszont döntéseinket is nagymértékben befolyásolhatja, akár önpusztítóan hátrányos irányba is!**

Hogyan kerülhetjük el, hogy lélektani krízishelyzet /gondolkozási veszélyhelyzet/ felé tereljünk, hajszoljuk magunkat, vagy pláne hogy tereljenek, hajszoljanak minket?

A sorsunk helyes mederben tartásának az egyik legfontosabb védelmi eszköze természetesen a megfelelően kialakított, vagy kifejlődött ÉNTUDATUNK /ego/ lehet.

Az én tudat fejlődőképes, de rombolható is.

Nagymértékben rombolhatja pl.:

- a sorstalanság érzése, /rövidtávú gondolkodás, percemberkeség,.../

- a meggondolatlan – vagy mások által helytelenített – döntéseink, cselekedeteink...

- az önuralmunk hiánya!

...

Az én tudatunk fejlesztésének eszköze a sors-elemzés.

Ezt – ha legtöbbször öntudatlanul is, de – mindenki alkalmazza, aki saját, vagy mások cselekedeteit értékeli, saját magával, vagy másokkal történeteket megbeszéli ismerőseivel...

Ilyenkor nem árt figyelembe venni, hogy a sorsunk, vagy a SORS minél rövidebb részét vizsgáljuk, annál esetlegesebb az igazlátásunk, annál nagyobb az eltévesztés, eltévedés veszélye. Ilyenkor juthatunk el a haszontalan önsajnálathoz, vagy pl. a sorstalansági rémálom felé. Mégis végső soron a fogyasztói társadalom szinglijeinél nehezen lehetne az emberi társadalom számára haszontalanabb és veszélyesebb (mindenre kapható) páriákat találni, annak ellenére, hogy a körülöttük zajló csinnadratta alapján hosszabb-rövidebb időszakoként akár még kiugróan jól is érezhetik magukat a szerepükben. /Itt persze gyorsan tisztáznom kell, hogy én kiket is értek a szingli megnevezés alatt: természetesen nem az egyedül élő emberek összességét, hanem a mindenkori „mecenások” által megrendelt napi-aktuálisra komponált, kereskedelmi médiák sugallta trendire hangolt embereket, akik ebben a trendi követésben partner nagy „baráti” körrel, vagy akár nagy családi háttérrel is rendelkezhetnek. A szinglikre még a „trendi-hívő” állapotjelző illik a leginkább./

Összegezve tehát: a *sorsunk a feladatunk*, és ha jól akarjuk elvégezni a feladatunkat, akkor a lehető legtágabb összefüggésekben kell vizsgálódnunk.

Lássuk csak, hogy is van ez?

Az egyéni sorsok beágyazódnak a családok sorsába, a családok sorsa a nemzetek sorsába, a nemzetek sorsa az emberiség sorsába.

Csak akkor érezhetjük megnyugtatóan értelmeseknek magunkat, ha nem csak egyénileg, hanem családi szinten is értelmesen cselekvőek, együttműködőek vagyunk. De csak akkor lehetünk családok szintjén is értelmesen cselekvőek, ha a nemzetségek szintjén is értelmes döntéseket hozunk, és azt sikeresen végre is tudjuk hajtani. Nemzetségek szintjén is csak akkor tudunk értelmesen cselekedni, ha az egész emberiség szintjén is értelmesnek tudunk bizonyulni, mert csak ezzel biztosíthatóak minél szélesebb körben és hosszútávon az emberhez méltó körülmények az egyének szintjén is.

Tehát széleskörűen tájékozottá, hosszútávon is hátratekintővé és előrelátókká is kell válnunk ahhoz, hogy a saját cselekedeteinket és eleve a mindenkori pillanatnyi jelenhez való viszonyunkat megnyugtatóan rendezhessük.

A hosszú távú előrelátás képességének megszerzéséhez szükségünk van a múltunkba (közös múltunkba) minél korábbra, minél lényegre többlet visszatekintés lehetőségére is.

Ez csak akkor biztosítható, ha nem csak az uralkodó családok, „pénzemberek” és a politikusok érdekei alapján vizsgáljuk, vizsgálhatjuk a történelmünket, hanem az emberiség alapvető érdekei alapján is.

Ezek az **alapvető emberi érdekek**, melyek egyben legbecsesebb értékeink is:

- az **igazságosságunk - becsületességünk**,
- a felnőtté érés során elérhető értékeink alapján létrejövő **egyenlőségünk - tisztességünk**,
- az együttműködési, együttélési szabályaink betartásával elért, és elérhető, folyamatosan tárguló **szabadságunk - alkotóképességünk** /amely semmiképpen nem mehet át szabadságba, még akkor sem, ha csak egy vékony határvonal választja el egymástól őket, hasonlóan mint az igazságosságunkat a „gazságosságunktól”/...
- az **értelmességünk - bölcsességünk**,
- ...

A történelmünket minden esetben csak és kizárólag a nemzeti kiválóságaink tudták, és fogják tudni jó irányba befolyásolni. Ezért nagyon fontos a nemzeti kiválóságokat felismerni és helyzetbe hozni, döntési helyzetbe engedni, féltetni, óvni.

A kiválóság nem azonos az ismertséggel.

A címek és a rangok sem biztosítékok a kiválósághoz.

Vannak, akik tudják irányítani a sorsot, vannak akik azt hiszik, hogy tudják, és a nagytöbbség csak a sodródásra képes. Ezért veszélyes a tömegézés kielégítése, mert az csak magával sodorni tud minket egy vak értelmetlen ide-oda rohangálásba, mely előbb vagy utóbb de biztosan megtalálja a maga szakadékát.

A fentiek alapján, ha megpróbáljuk áttekinteni a jelenlegi helyzetünket, akkor:

Azt kell észrevennünk, hogy a **lehetőségeink** tech-

nikai szinten jelentősen kitágultak, sőt az utóbbi években szinte szédítő, már-már követhetetlen ütemben folyamatosan növekednek.

Ennek alapján megismerésünk, közös felismeréseink teljesen új és magasabb rendű, jó világok lehetőségeit tárták elénk, tárják ki előttünk, *de nem jutnak el a felhasználhatóság szintjén a döntéshozóinkhoz, mert a vezetési szint még tudományosan sincs a felismerési szint közelében sem, a politikai „szintről” meg ne is beszéljünk.*

Ráadásul ezeknek a szinteknek a távolsága manapság már percről-percre, de talán még akkor sem túlzok, ha azt mondom, hogy tizedmásodpercről-tizedmásodpercre folyamatosan nő. /Lásd pl. a szupernagy és szupergyors számítógépek és a tőzsdék befolyásolhatósága esetét./

Ezt az eredményezi, hogy pl. még a Tudományos Akadémiáinkon is a régi és elavult ismeretek alapján professzori rangig felkapaszkodó emberek szellemi képessége határozza meg a nemzeti „értelmességi szintet”:

Pl. a volt szocialista országokban jelenleg is a *szocialista gazdaságtan* tudorai a professzorok, akik vakvágányra kényszerítik követőiket is, hogy ne veszélyeztethessék kétes értékű tevékenységgel megszerzett pozícióikat. Az ő véleményezésük alapján lehet előre haladni a tudományos – ez esetben joggal mondhatjuk – számléletrán is, és ehhez a helyzeti előnyükhöz még ráadásul foggal-körömmel igyekeznek is ragaszkodni.

Nem jobb a helyzet egyébként a kapitalista gazdaságtan professzorai esetében sem, hiszen éppen az ő „útmutatásaik” engedik sok gyötrődést, szenvedést okozó válságok sorozataiba sodródni a világot.

Ugyan ez a helyzet a történelem professzorok esetében is, akik pl. a munkásmozgalmak tudoraiként „akarnak” nekünk királyi távlatokat nyitni a jövőnkben.

De ugyan ez a helyzet az összes többi tudománnyal is, mert ha nem az egység, az egészség összefüggéseinek hatásvizsgálatára alapulnak, hanem csak speciális és egyre hegyesebb /egyre specifikusabb/ tudástüskékkel bökdössük a jövőnk lehetőségeinek falait, akkor ez a jövőnk egyébként rugalmas falának kipukkasztásához fog vezetni.

Értelmes ember nem veszélyezteti a közös jövőnket, amely egyben a saját jövője is.

Értelmes emberiség nélkül viszont nem tudunk tenni a saját jövőnk érdekében sem.

A közös jövőnk érdekében sem tudunk tenni értelmes vezetők nélkül.

Minden törekvésünk hiába való, ha a politikusaink számára csak a minél magasabb pozícióba felkapaszkodás és ott minél tovább megmaradás a cél, (lásd: Értelmező Kéziszótár: politikus az aki...), mert ez a cél egyébként egy értelmes ember számára legfeljebb csak eszköz lehet a közös értékeink megóvásához és közös érdekeink mentén megfogalmazott céljaink megvalósításához.

Lehet a fenti gondolataimat idealistának, realitás hiányosnak, ... stb. jelzőzni, és a rövidtávú gondolkodás, rövidtávú haszonszerzés bajnokai, a sorstalanok ezt meg is fogják tenni, de ezzel az általam felvázolt tendenciával – miszerint: jövőnk, pláne közös jövőnk csak akkor lesz, ha értelmes véleményformálóink és még értelmesebb vezetőink lesznek – nem lehet és nem is szabad vitatkozni, hanem mindannyiunk érdekében minél hamarabb át kell térni erre a jó, értelmességünket bizonyító irányba vezető útra. /A kompromisszumra való hajlam, a kompromisszumkeresés, vagy pláne a kiscsoport érdekek és végképpen nem az önző érdekek hajszolása a többiek rovására, az nem elegendően értelmes, sőt végső soron egyáltalán nem is értelmes tevékenység. Pl.: ha adott egy jó út, és „javasolnak” egy rosszat, vagy akár csak egy „kevésbé” jót, akkor milyen kompromisszumot lehetne kötni: még megyünk egy kicsit a szakadékon át vezető amúgy is keskeny pallón, aztán kisidőre félrelépünk?/

Az ember önmagát homo sapiensként, értelmes emberként definiálta. Ez az ember, ezek az emberek mi vagyunk! A jelenlegi kritikus helyzetben, amely gazdasági, környezeti és szociális katasztrófákkal fenyeget, már nem vezethetjük magunkat tovább a saját orrunknál fogva: nem hazudozhatunk tovább politikai-korrektiségre, mások érzékenységére hivatkozva, hanem szembe kell néznünk önmagunkkal, hogy a torzult, maszatos arcvonásaink mellett megláthassuk kigyúlni szemünkben az értelem éltető fényét. Kívánom, hogy minél hamarabb és még időben átérezhessük közösen ennek a semmi máshoz nem mérhető örömet!

Tisztelettel az élet, közös földi életünk iránt:

Κοτσισ Σπ<δ Π<τ<ρ